Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

24. november 2015 *

»EUGFL — Garantisektionen — EGFL og ELFUL — finansiel korrektion, der pålægges for manglende anmeldelse af renter — begrundelsespligt — forpligtelse til at bogføre renter — artikel 32, stk. 5, i forordning (EF) nr. 1290/2005 — ækvivalensprincippet — forpligtelse til at udvise omhu«

I sag T-126/14,

**Kongeriget Nederlandene** ved M.K. Bulterman, J. Langer og M. Noort, som befuldmægtigede,

sagsøger,

mod

**Europa-Kommissionen** ved H. Kranenborg og P. Rossi, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/763/EU af 12. december 2013 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT L 338, s. 81),

har

RETTEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M.E. Martins Ribeiro (refererende dommer), og dommerne S. Gervasoni og L. Madise,

justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 21. april 2015,

afsagt følgende

* Processprog: nederlandsk.

# Dom

## Retsforskrifter

*Den grundlæggende lovgivning: forordning (EØF) nr. 729/70 samt forordning (EF) nr. 1258/99 og nr. 1290/2005*

1 Den grundlæggende lovgivning om finansieringen af den fælles landbrugspolitik består – for så vidt angår udgifter afholdt af medlemsstaterne fra den 16. oktober 2006 og for så vidt angår udgifter afholdt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber fra den 1. januar 2007 – af Rådets forordning (EF) nr. 1290/2005 af 21. juni 2005 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EUT L 209, s. 1). Denne forordning ophævede Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 af 17. maj 1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT L 160, s. 103), der i forhold til udgifter afholdt fra den 1. januar 2000 havde afløst Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21. april 1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT 1970 I, s. 196).

2 I henhold til artikel 1, stk. 1, og artikel 1, stk. 2, litra a), i forordning nr. 729/70 og nr. 1258/1999 udgjorde Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) en del af fællesskabsbudgettet og finansierede gennem sin Garantisektion restitutioner ved udførsel tredjelande.

3 Forordning nr. 729/70 og nr. 1258/1999 bestemte i deres artikel 8, stk. 1, at medlemsstaterne i overensstemmelse med de nationale administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser traf de fornødne foranstaltninger for at geninddrive beløb, der var udbetalt med urette på grund af uregelmæssigheder eller forsømmelser. Det fulgte af de nævnte forordningers artikel 8, stk. 2, første afsnit, at såfremt de nævnte beløb ikke tilbagebetaltes fuldt ud, bar Fællesskabet de finansielle følger af uregelmæssighederne eller forsømmelserne. Dette gjaldt dog ikke for uregelmæssigheder eller forsømmelser, som medlemsstaternes myndigheder eller organer kunne gøres ansvarlige for. Endelig fremgik det såvel af artikel 8, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 729/70 – i den affattelse, der fulgte af Rådets forordning (EF) nr. 1287/95 af 22. maj 1995 om ændring af forordning nr. 729/70 (EFT L 125, s. 1), og som fandt anvendelse fra den regnskabsperiode, der begyndte den 16. oktober 1995 – som af artikel 8, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 1258/1999, at bl.a. renter af tilbagebetalte eller for sent indbetalte beløb skulle indbetales til EUGFL.

4 I medfør af artikel 3, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1290/2005 finansierer Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL), med delt forvaltning mellem medlemsstaterne og Den Europæiske Union, restitutioner fastsat for eksport af landbrugsvarer til tredjelande.

5 I henhold til artikel 8, stk. 1, litra c), nr. iii), i forordning nr. 1290/2005 sender medlemsstaterne – vedrørende foranstaltninger i forbindelse med tiltag, der finansieres af bl.a. EGFL – Kommissionen årsregnskaberne for de godkendte betalingsorganer ledsaget af en revisionserklæring, underskrevet af den ansvarlige for det godkendte betalingsorgan med de for regnskabernes afslutning nødvendige oplysninger og en godkendelsesrapport udarbejdet af godkendelsesorganet.

6 Artikel 31 i forordning nr. 1290/2005 med overskriften »Efterprøvende regnskabsafslutning« bestemmer følgende:

»1. Kommissionen træffer beslutning om, hvilke beløb der skal udelukkes fra [EU-]finansiering, hvis den konstaterer, at udgifter som omhandlet i artikel 3, stk. 1, og artikel 4 ikke er afholdt i overensstemmelse med [EU-]reglerne, efter proceduren i artikel 41, stk. 3.

2. Når Kommissionen anslår de beløb, der skal udelukkes, ser den især på det regelstridige forholds omfang. Kommissionen tager i denne forbindelse hensyn til overtrædelsens art og grovhed samt til den økonomiske skade, der er påført [EU].

3. Forud for enhver beslutning om afvisning af finansiering skal de resultater, som Kommissionen er nået frem til ved sin efterprøvning, samt den pågældende medlemsstats svar foreligge i form af skriftlige meddelelser, hvorefter de to parter forsøger at blive enige om, hvilke konsekvenser der skal drages.

Hvis parterne ikke kan blive enige, kan medlemsstaten anmode om, at der inden for en frist på fire måneder indledes en forligsprocedure; der udarbejdes en rapport om resultaterne af denne procedure, som meddeles Kommissionen og gennemgås af denne, inden der træffes afgørelse om afvisning af finansiering.

4. En afvisning af finansiering kan ikke vedrøre:

a) udgifter som omhandlet i artikel 3, stk. 1, der er afholdt mere end 24 måneder forud for den dato, hvor Kommissionen skriftligt meddeler den pågældende medlemsstat resultaterne af sin efterprøvning

b) udgifter vedrørende flerårige foranstaltninger, som udgør en del af de i artikel 3, stk. 1, omhandlede udgifter eller anvendelsesområderne for de i artikel 4 omhandlede programmer, for hvilke den sidste forpligtelse, der påhviler modtageren, ligger mere end 24 måneder forud for den dato, hvor Kommissionen skriftligt har meddelt den pågældende medlemsstat resultatet af sin efterprøvning

c) udgifter vedrørende programmer som omhandlet i artikel 4, bortset fra de i litra b) anførte, for hvilke betalingen eller, eventuelt, betalingen af saldoen fra betalingsorganets side er sket mere end 24 måneder forud for den dato, hvor Kommissionen skriftligt har meddelt den pågældende medlemsstat resultaterne af sin efterprøvning.

5. Stk. 4 finder ikke anvendelse på de finansielle konsekvenser af:

a) uregelmæssigheder som omhandlet i artikel 32 og 33

[…]«

7 Artikel 32 i forordning nr. 1290/2005, som har overskriften »Særlige bestemmelser vedrørende EGFL«, fastsætter følgende i stk. 1 og 3-6:

»1. Beløb, der inddrives som følge af uregelmæssigheder eller forsømmelighed, og de påløbne renter udbetales til betalingsorganerne og bogføres af disse som indtægter bestemt til EGFL for den måned, hvor beløbene rent faktisk modtages.

[...]

3. I forbindelse med fremsendelsen af årsregnskaberne som omhandlet i artikel 8, stk. 1, litra c), nr. iii), sender medlemsstaterne Kommissionen en sammenfattende oversigt over de inddrivelsesprocedurer, der er iværksat som følge af uregelmæssigheder, og som skal omfatte en fordeling af endnu ikke inddrevne beløb efter administrativ og/eller retslig procedure og efter år svarende til den første administrative eller retslige konstatering af uregelmæssigheden.

Medlemsstaterne stiller en detaljeret oversigt over de individuelle inddrivelsesprocedurer og over de individuelle endnu ikke inddrevne beløb til rådighed for Kommissionen.

4. Efter at have fulgt den i artikel 31, stk. 3, omhandlede procedure kan Kommissionen beslutte, at de beløb, der skal inddrives, skal betales af medlemsstaten:

a) Hvis medlemsstaten ikke i året efter, at den første administrative eller retslige konstatering har fundet sted, har iværksat alle de administrative eller retslige procedurer med henblik på inddrivelse, der er fastsat i den nationale lovgivning og i [EU-]lovgivningen.

b) Hvis den første administrative eller retslige konstatering ikke er blevet udfærdiget eller er blevet udfærdiget med en forsinkelse, der vil kunne bringe inddrivelsen i fare, eller hvis uregelmæssigheden ikke er medtaget i den sammenfattende oversigt, der er omhandlet i stk. 3, første afsnit, i denne artikel, i det år, hvor den første administrative eller retslige konstatering har fundet sted.

5. Hvis inddrivelsen ikke har fundet sted inden for en frist på fire år efter datoen for den første administrative eller retslige konstatering eller på otte år, hvis inddrivelsen er genstand for søgsmål ved de nationale domstole, bæres de finansielle konsekvenser af den manglende inddrivelse af den pågældende medlemsstat med 50% og af [EU-]budgettet med 50%.

Den berørte medlemsstat anfører særskilt i den sammenfattende oversigt, der er omhandlet i stk. 3, første afsnit, de beløb, for hvilke inddrivelsen ikke er foretaget inden for de frister, der er fastsat i første afsnit i dette stykke.

Fordelingen af den finansielle byrde som følge af manglende inddrivelse som omhandlet i første afsnit berører ikke den pågældende medlemsstats forpligtelse til at gennemføre inddrivelsesprocedurerne i henhold til artikel 9, stk. 1, i denne forordning. De således inddrevne beløb krediteres EGFL med 50% efter anvendelse af den i denne artikels stk. 2 omhandlede tilbageholdelse.

Hvis det i forbindelse med inddrivelsesproceduren ved et administrativt eller retsligt instrument, som har endelig karakter, konstateres, at der ikke foreligger nogen uregelmæssighed, anmelder den berørte medlemsstat til EGFL den finansielle byrde, den har båret i medfør af første afsnit, som en udgift.

Hvis inddrivelsen af årsager, der ikke kan tilskrives den pågældende medlemsstat, imidlertid ikke kan finde sted inden for den frist, der er anført i første afsnit af dette stykke, og det beløb, der skal inddrives, overskrider 1 mio. EUR, kan Kommissionen efter anmodning fra medlemsstaten forlænge fristen med højst 50% af den oprindelige frist.

6. I behørigt begrundede tilfælde kan medlemsstaterne beslutte ikke at fortsætte inddrivelsen. Beslutningen herom kan træffes i følgende tilfælde:

a) Hvis de allerede påløbne og de yderligere forventede udgifter til inddrivelse tilsammen vil være større end det beløb, der skal inddrives.

b) Hvis inddrivelse ikke er mulig på grund af, at debitor eller de personer, der er juridisk ansvarlige for uregelmæssigheden, er insolvente, hvilket skal være konstateret og anerkendt i henhold til den pågældende medlemsstats lovgivning.

Den berørte medlemsstat skal i den sammenfattende oversigt, der er omhandlet i stk. 3, første afsnit, særskilt angive de beløb, for hvilke det er blevet besluttet ikke at fortsætte inddrivelsesprocedurerne, samt begrundelsen for beslutningen herom.«

8 I henhold til artikel 34, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1290/2005, som har overskriften »Anvendelse af indtægter hidrørende fra medlemsstaterne«, betragtes beløb, som i henhold til samme forordnings artikel 31-33 skal indbetales til EU-budgettet, herunder de påløbne renter, som formålsbestemte indtægter, jf. artikel 18 i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 248, s. 1).

9 Forordning nr. 1290/2005 finder i medfør af sin artikel 49, stk. 2, anvendelse fra den 1. januar 2007. Det fremgår dog af denne forordnings artikel 49, stk. 3, andet led, at den nævnte forordnings artikel 32 finder anvendelse fra den 16. oktober 2006 for så vidt angår tilfælde, der er indberettet i henhold til artikel 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 595/91 af 4. marts 1991 om uregelmæssigheder og tilbagebetaling af beløb, der uberettiget er udbetalt inden for rammerne af finansieringen af den fælles landbrugspolitik samt om oprettelse af et informationssystem på dette område samt om ophævelse af forordning (EØF) nr. 283/72 (EFT L 67, s. 11), og som ikke er fuldstændigt inddrevet pr. 16. oktober 2006.

*Gennemførelsesforordninger*

Forordning nr. 595/91

10 Artikel 3, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 595/91 bestemmer, at medlemsstaterne i de to første måneder efter hvert kvartals udløb sender Kommissionen en opgørelse over de uregelmæssigheder, om hvilke der foreligger en rapport som det første led i en administrativ eller retslig forfølgning.

11 Endvidere foreskriver artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 595/91, som blev ophævet af forordning nr. 1290/2005, en særlig meddelelse, i hvilken en medlemsstat, når den skønner, at der ikke vil kunne opnås eller forventes fuldstændig tilbagebetaling, giver Kommissionen underretning om det ikke-tilbagebetalte beløb og redegør for, hvorfor beløbet efter dens mening bør afholdes af Fællesskabet eller af medlemsstaten.

12 Forordning nr. 595/91 blev med virkning fra den 1. januar 2007 ophævet af Kommissionens forordning (EF) nr. 1848/2006 af 14. december 2006 om uregelmæssigheder og tilbagebetaling af beløb, der uberettiget er udbetalt inden for rammerne af finansieringen af den fælles landbrugspolitik, samt om oprettelse af et informationssystem på dette område (EUT L 355, s. 56).

Forordning (EF) nr. 885/2006

13 I henhold til artikel 6 i Kommissionens forordning (EF) nr. 885/2006 af 21. juni 2006 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1290/2005 for så vidt angår godkendelse af betalingsorganer og andre organer og regnskabsafslutning for EGFL og ELFUL (EUT L 171, s. 90), omfatter de årsregnskaber, der er omhandlet i artikel 8, stk. 1, litra c), nr. iii), i forordning (EF) nr. 1290/2005, bl.a. en tabel over de beløb, der skal inddrives inden regnskabsårets udløb, efter den model, der er fastsat i bilag III (herefter »tabellen i bilag III til forordning nr. 885/2006«).

14 Kommissionen har fastsat retningslinjer for indsendelsen af tabellerne i bilag III til forordning nr. 885/2006 for regnskabsårene 2006 og 2007 i henholdsvis det dokument, som har overskriften »Meddelelse til Komitéen for Landbrugsfondene – Retningslinjer for fremsendelse til Kommissionen, senest den 10. februar 2007, af tabel 5 i bilag III til forordning [nr. 885/2006]« (herefter »retningslinjerne af 2006«), og det dokument, som har overskriften »Meddelelse til Komitéen for Landbrugsfondene – Retningslinjer for fremsendelse til Kommissionen, senest den 1. februar 2008, af tabel 1-6 i bilag III til forordning [nr. 885/2006]« (herefter »retningslinjerne af 2007«).

15 Artikel 11 i forordning nr. 885/2006 fastlægger de nærmere regler for den efterprøvende regnskabsafslutningsprocedure, der er indført i artikel 31 i forordning nr. 1290/2005. Desuden fastsætter nævnte forordnings artikel 16 de nærmere regler for forligsproceduren.

*Sektorspecifikke forordninger*

Forordning (EØF) nr. 3665/87

16 Artikel 11 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 351, s. 1), i den affattelse, der følger af Kommissionens forordning (EF) nr. 2945/94 af 2. december 1994 om ændring af forordning (EØF) nr. 3665/87 (EFT L 310, s. 57), fastsatte de nærmere regler for tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte eksportrestitutioner, de sanktioner, der pålagdes i denne forbindelse, og muligheden for at afstå fra visse sanktioner i tilfælde af force majeure. Artikel 11, stk. 3, bestemte navnlig, at modtageren, når der uretmæssigt var udbetalt en eksportrestitution, skulle tilbagebetale de uretmæssigt modtagne beløb forhøjet med en rente, der skulle beregnes på grundlag af den periode, der var forløbet mellem betalingen og tilbagebetalingen.

17 I henhold til artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 2945/94 fandt denne forordning anvendelse for eksportforretninger, for hvilke de i artikel 3 eller 25 i forordning nr. 3665/87 omhandlede formaliteter var afsluttet fra den 1. april 1995.

18 Forordning nr. 3665/87 blev ophævet og erstattet af Kommissionens forordning (EF) nr. 800/1999 af 15. april 1999 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 102, s. 11), som efterfølgende blev ophævet og erstattet af Kommissionens forordning (EF) nr. 612/2009 af 7. juli 2009 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (omarbejdet) (EUT L 186, s. 1).

Forordning (EØF) nr. 536/93

19 Kommissionens forordning (EØF) nr. 536/93 af 9. marts 1993 om gennemførelsesbestemmelser for tillægsafgiften på mælk og mejeriprodukter (EFT L 57, s. 12, herefter sammen med forordning nr. 3665/87 »de sektorspecifikke forordninger«) ophævede og erstattede Kommissionens forordning (EØF) nr. 1546/88 af 3. juni 1988 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 (EFT L 139, s. 12).

20 I medfør af artikel 3, stk. 4, og artikel 4, stk. 4, i forordning nr. 536/93 indbetaler henholdsvis opkøberen og producenten inden den 1. september hvert år det beløb, der skal erlægges, til det kompetente organ efter regler, som medlemsstaten fastsætter, idet det præciseres, at der, hvis betalingsfristen overskrides, påløber en årlig rente for de skyldige beløb efter en rentesats, som medlemsstaten fastsætter, og som ikke må være lavere end den rentesats, medlemsstaten anvender ved inddrivning af uberettiget udbetalte beløb.

21 Forordning nr. 536/93 fandt i henhold til sin artikel 10, stk. 2, anvendelse fra den tolvmånedersperiode, der begyndte den 1. april 1993.

22 Forordning nr. 536/93 blev ophævet og erstattet af Kommissionens forordning (EF) nr. 1392/2001 af 9. juli 2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 187, s. 19), som efterfølgende blev ophævet og erstattet af Kommissionens forordning (EF) nr. 595/2004 af 30. marts 2004 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1788/2003 om en afgift på mælk og mejeriprodukter (EUT L 94, s. 22).

## Tvistens baggrund

23 Kongeriget Nederlandene tilsendte den 10. juli 2003 Kommissionen en særlig meddelelse som omhandlet i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 595/91 (herefter »den særlige meddelelse af 10. juli 2003«). De nederlandske myndigheder underrettede i denne meddelelse Kommissionen om, at der ikke længere kunne opnås eller forventes tilbagebetaling af de skyldige beløb i forbindelse med sagen NL/98/039-Centramelk (herefter »Centramelk-sagen«) på grund af de pågældende debitorers konkurs og insolvens. De nederlandske myndigheder anmodede denne institution om at lade Det Europæiske Fællesskab afholde beløbet. Den nævnte sag, der forinden havde været genstand for en meddelelse i henhold til artikel 3 i forordning nr. 595/91, består af ni individuelle sager om svig med hensyn til indbetalingen fra opkøbere af råmælk af tillægsafgifter i mælkesektoren, som blev afsløret mellem 1989 og 1990.

24 Kommissionen underrettede ved skrivelse af 21. februar 2006 bl.a. de nederlandske myndigheder om, at dens beslutning vedrørende Centramelk-sagen var udsat, eftersom inddrivelsen af de i denne sag omhandlede fordringer ifølge dens tjenestegrene stadig pågik.

25 Ved skrivelse af 4. oktober 2006 henledte de nederlandske myndigheder Kommissionens opmærksomhed på det forhold, at Centramelk-sagen var blevet henlagt. Ved denne lejlighed anmodede de ligeledes Kommissionen om at træffe afgørelse i denne sag inden den 16. oktober 2006 og om at behandle sagen i henhold til bestemmelserne i artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 1258/1999 og ikke i henhold til bestemmelserne i artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005.

26 Ved skrivelse af 23. oktober 2006 oplyste Kommissionen de nederlandske myndigheder om, at den endnu ikke havde truffet afgørelse i Centramelk-sagen, og at den ville anvende artikel 32 i forordning nr. 1290/2005 på de sager, der ikke var blevet behandlet inden den 16. oktober 2006.

27 Den 27. april 2007 vedtog Kommissionen beslutning om afslutning af regnskaberne for medlemsstaternes betalingsorganer over de udgifter, der finansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, for regnskabsåret 2006 (EUT L 122, s. 51), hvormed den bl.a. underlagde fordringerne i Centramelk-sagen reglen i artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005. Kongeriget Nederlandene anlagde ikke annullationssøgsmål til prøvelse af beslutning 2007/327.

28 Den 15.-17. september 2008 gennemførte Kommissionens tjenestegrene en undersøgelse ved det nederlandske betalingsorgan Dienst Regelingen.

29 Ved skrivelse af 17. juni 2009 (herefter »den første meddelelse«), der blev fremsendt i henhold til artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 885/2006, underrettede Kommissionen de nederlandske myndigheder om resultatet af den undersøgelse, der blev gennemført den 15.-17. september 2008. Denne skrivelse var vedlagt et bilag med overskriften »Bemærkninger og anmodninger om oplysninger«, som indeholdt undersøgelsens konklusioner.

30 Det fremgår bl.a. af den første meddelelse, at Kommissionen var af den opfattelse, at de nederlandske myndigheder ikke fuldt ud havde iagttaget kravene i de EU-retlige bestemmelser, og at det var nødvendigt med korrigerende foranstaltninger for at sikre den fremtidige overholdelse af disse krav. Kommissionen anmodede om at få oplysning om allerede trufne samt planlagte korrigerende foranstaltninger og om tidsplanen for deres iværksættelse. Endvidere anførte Kommissionen, at den i henhold til artikel 31 og 32 i forordning nr. 1290/2005 kunne udelukke samtlige eller en del af de udgifter, der var finansieret af EUGFL, Garantisektionen og ELFUL (herefter under et »fondene«) fra EU-finansiering. Endvidere blev det præciseret, at de afslørede fejl tjente som grundlag for beregningen af de finansielle korrektioner i tilknytning til de udgifter, der var afholdt indtil iværksættelsen af de passende korrigerende foranstaltninger.

31 I bemærkningerne og anbefalingerne i bilaget til den første meddelelse påpegede Kommissionen bl.a. i det væsentlige dels, at debitorbogholderiet og dermed tabellerne i bilag III til forordning nr. 885/2006 for regnskabsårene 2006 og 2007 ikke omfattede renter af de udestående beløb, eftersom Dienst Regelingen først havde bogført disse renter på tidspunktet for deres opkrævning. Ifølge Kommissionen burde disse renter imidlertid optræde i nævnte tabeller, da de beløb, der var underlagt reglen i artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005, ville blive undervurderet, hvis denne oplysning manglede. Dels bemærkede Kommissionen, at Dienst Regelingen først udstedte en meddelelse om opkrævning af renter efter inddrivelsen af hovedfordringen og udelukkende vedrørende beløb, der blev inddrevet efter den 16. oktober 2007. Den manglende bogføring af renter af beløb inddrevet inden denne dato udgjorde imidlertid et tab for fondene. Kommissionen anmodede endvidere de nederlandske myndigheder om at tilsende den visse oplysninger.

32 Ved skrivelse af 21. juli 2009 besvarede de nederlandske myndigheder Kommissionens konstateringer i den første meddelelse.

33 Ved skrivelse af 7. september 2010 blev de nederlandske myndigheder af Kommissionen opfordret til at fremsende deres bemærkninger til de omtvistede aspekter med henblik på det bilaterale møde, der var berammet til den 5. oktober 2010. Ved denne lejlighed anmodede Kommissionen bl.a. de nederlandske myndigheder om at beregne det samlede rentebeløb af alle inddrivelser underlagt den med artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 indførte regel for regnskabsårene 2006-2009.

34 Det bilaterale møde mellem Kommissionens tjenestegrene og de nederlandske myndigheder blev afholdt i Bruxelles (Belgien) den 5. oktober 2010. Referatet af dette møde blev fremsendt til de nederlandske myndigheder den 14. december 2010.

35 Det fremgår af referatet af det bilaterale møde, at Kommissionen efter dette møde fastholdt hovedparten af sine konklusioner i den første meddelelse, idet den i det væsentlige fandt, at der ikke var blevet opkrævet renter af de beløb, der var blevet tilbagebetalt inden den 16. oktober 2007, hvilket medførte finansielle tab for fondene, og at de renter, der optrådte i tabellerne i bilag III til forordning nr. 885/2006, var blevet undervurderet. Ifølge Kommissionen var der ikke blevet anmeldt nogen renter, eller der var blevet anmeldt et forkert rentebeløb, således at de fordringer, der var underlagt artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005, ikke i forbindelse med regnskabsafslutningen i 2006 og 2007 omfattede korrekte rentebeløb. Den oplyste således, at den ville foreslå en finansiel korrektion dels for de renter, der ikke var opkrævet i forbindelse med fordringer inddrevet i 2006 og 2007 (herefter »ikke opkrævede renter«), dels for ikke anmeldte renter i tilfælde af ikke inddrevne fordringer, der havde været underlagt reglen i artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 (herefter »ikke anmeldte renter«). Under disse omstændigheder anmodede Kommissionen de nederlandske myndigheder om at bekræfte beløbet på 60 779 EUR, der var anmeldt af Dienst Regelingen for så vidt angår ikke opkrævede renter, og om at fremlægge en beregning eller et så præcist skøn som muligt af beløbet af de ikke anmeldte renter.

36 Ved skrivelse af 11. februar 2011 bekræftede de nederlandske myndigheder for det første, at beløbet på 60 779 EUR var korrekt for så vidt angår ikke opkrævede renter. For det andet redegjorde de for deres beregning af beløbet af de ikke anmeldte renter, der efter deres opfattelse svarede til i alt 513 566,65 EUR for årene 2006-2009. De præciserede i denne forbindelse, at denne beregning hverken tog hensyn til fordringer i tilknytning til for sent betalte tillægsafgifter fra før den 1. april 1993 (herefter »gamle fordringer vedrørende tillægsafgifter«) eller fordringer i tilknytning til uretmæssigt udbetalte eksportrestitutioner fra før den 1. april 1995 (herefter »gamle fordringer vedrørende eksportrestitutioner« og sammen med gamle fordringer vedrørende tillægsafgifter »gamle fordringer«).

37 Ved skrivelse af 25. november 2011 sendte Kommissionen de nederlandske myndigheder en formel meddelelse i medfør af artikel 11, stk. 2, tredje afsnit, i forordning nr. 885/2006, hvori den fastholdt sin holdning om, at systemet til forvaltning af fordringer og anmeldelse af uregelmæssigheder i bilag III til forordning nr. 885/2006 var uforeneligt med EU-retten for så vidt angik regnskabsårene

2006-2009. For det første anførte Kommissionen navnlig i bilaget til denne skrivelse, at de nederlandske myndigheder fejlagtigt havde undladt at bogføre renter. Den præciserede i denne forbindelse, at renter af udestående beløb opført i tabellen i bilag III til forordning nr. 885/2006 i henhold til retningslinjerne af 2006 og 2007, og som Retten havde fastslået i dom af 22. april 2010, Italien mod Kommissionen (T-274/08 og T-275/08, Sml., EU:T:2010:154), skulle anmeldes, idet den præciserede, at manglende anmeldelse af renter ville være i strid med bestemmelserne i artikel 32, stk. 1, i forordning nr. 1290/2005 og medførte et tab for EU-budgettet. For så vidt som de nederlandske myndigheder havde udelukket gamle fordringer fra deres beregning af renter, anførte Kommissionen for det andet, at selv om de sektorbestemte forordninger ikke indførte nogen forpligtelse til at opkræve renter, kunne Unionens fordringer ikke behandles mindre gunstigt end nationale fordringer. Det fulgte heraf, at såfremt Kongeriget Nederlandene på tidspunktet for de faktiske omstændigheder bogførte renter af nationale fordringer såsom skattegæld eller uberettiget udbetalt støtte fra det nationale budget, burde det samme gælde for renter af Unionens fordringer. Kommissionen fandt på dette grundlag, at der skulle lægges renter til alle beløb opført i tabellen i bilag III til forordning nr. 885/2006 fra 2006, herunder også til gamle fordringer vedrørende eksportrestitutioner og gamle fordringer vedrørende tillægsafgifter, der var omfattet af en regnskabsafslutning i 2006 eller 2007.

38 Kommissionen foreslog således, at et beløb på 5 277 577,43 EUR blev udelukket fra EU-finansiering.

39 Ved skrivelse af 3. januar 2012 fremlagde de nederlandske myndigheder en forligsanmodning for forligsorganet i medfør af artikel 16 i forordning nr. 885/2006. Kommissionen opsummerede som reaktion på denne anmodning sin holdning i et notat, som blev fremsendt til forligsorganet.

40 Den 30. april 2012 fremlagde forligsorganet sin endelige rapport. I denne rapport konkluderede forligsorganet bl.a., at det ikke havde været muligt for det at forlige Kommissionens og de nederlandske myndigheders respektive synspunkter. Det opfordrede endvidere i det væsentlige Kommissionen til at vurdere dels, om anvendelsen af ækvivalensprincippet var baseret på et tilstrækkeligt faktuelt grundlag til at berettige den foreslåede finansielle korrektion, dels, om det var muligt at begrænse beregningen af renter i Centramelk-sagen alene til det individuelle tilfælde af svig i denne sag, der rent faktisk var genstand for en inddrivelsesprocedure i 2006.

41 Ved skrivelse af 2. april 2013 fremsendte Kommissionen sine endelige konklusioner (herefter »den endelige holdning«) til de nederlandske myndigheder. Det fremgår af denne skrivelse, at Kommissionen i det væsentlige fastholdt sin holdning, således som opsummeret i præmis 37 og 38 ovenfor, vedrørende de anførte uregelmæssigheder og planlagte finansielle korrektioner. Som svar på forligsorganets konklusioner bemærkede Kommissionen i det væsentlige dels, at i henhold til ækvivalensprincippet skulle inddrivelse af de pågældende fordringer for Unionen ske på samme måde som inddrivelsen af ubetalte nationale skatter. Dels præciserede den med hensyn til Centramelk-sagen, at der skulle anvendes en finansiel korrektion i overensstemmelse med bestemmelsen i artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 for de renter, der ikke havde været genstand for en regnskabsafslutning for regnskabsåret 2006, for så vidt som de individuelle tilfælde af svig, der er omhandlet i denne sag, skulle behandles i henhold til denne bestemmelse, og hvor renter, der er underordnede i forhold til hovedfordringen, skulle følge den samme ordning.

42 Ved skrivelse af 15. april 2013 fremsatte de nederlandske myndigheder deres bemærkninger til den endelige holdning og erklærede sig uenige heri.

43 Den 18. november 2013 fremsendte Kommissionen en sammenfattende rapport om resultaterne af den undersøgelse, der var blevet gennemført den 15.-17. september 2008, til Kongeriget Nederlandene.

44 Det er på denne baggrund, at Kommissionen den 12. december 2013 vedtog gennemførelsesafgørelse 2013/763/EU om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den

Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT L 338, s. 81, herefter »den anfægtede afgørelse«), hvormed den bl.a. anvendte en finansiel korrektion for ikke anmeldte renter i tilknytning til de i den foreliggende sag omhandlede gamle fordringer.

## Retsforhandlinger og parternes påstande

45 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 21. februar 2014 har Kongeriget Nederlandene anlagt nærværende søgsmål.

46 På grundlag af den refererende dommers forslag har Retten (Anden Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

47 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten under retsmødet den 21. april 2015.

48 Kongeriget Nederlandene har nedlagt følgende påstande:

— Principalt annulleres den anfægtede afgørelses artikel 1 og bilaget til afgørelsen, for så vidt som denne bestemmelse og dette bilag vedrører renter, som Kongeriget Nederlandene angiveligt ikke har beregnet for en række fordringer vedrørende for sent betalte tillægsafgifter og uretmæssigt udbetalte eksportrestitutioner med et beløb på 4 703 231,78 EUR.

— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 1 og bilaget til afgørelsen, for så vidt som denne bestemmelse og dette bilag vedrører renter, som Kongeriget Nederlandene angiveligt med urette ikke har beregnet for en række fordringer vedrørende for sent betalte tillægsafgifter med et beløb på 3 208 935,04 EUR.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

49 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

## Retlige bemærkninger

50 Kongeriget Nederlandene har til støtte for søgsmålet anført tre anbringender. Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af begrundelsespligten. Det andet anbringende, der er anført subsidiært, vedrører en tilsidesættelse af artikel 13, stk. 2, TEU eller en urigtig anvendelse af ækvivalensprincippet. Det tredje anbringende, der er anført endnu mere subsidiært, vedrører en tilsidesættelse af princippet om omhu, sammenholdt med artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 729/70 og artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 595/91.

51 Det skal dels præciseres, at det første og det andet anbringende er anført til støtte for den første påstand, der er fremsat principalt (jf. præmis 48 ovenfor), således som det fremgår af Kongeriget Nederlandenes skriftlige indlæg, og som Kongeriget Nederlandene har bekræftet som svar på et spørgsmål fra Retten under retsmødet, hvilket fremgår af protokollatet fra retsmødet. Det tredje annullationsanbringende, der alene vedrører de finansielle korrektioner i Centramelk-sagen, er derimod anført til støtte for den anden påstand, der er fremsat subsidiært (jf. præmis 48 ovenfor).

52 Dels skal det bemærkes, at Kongeriget Nederlandene som svar på et spørgsmål fra Retten under retsmødet har oplyst, at det første anbringende anført til støtte for søgsmålet, der formelt vedrører en tilsidesættelse af den begrundelsespligt, der påhviler Kommissionen, i realiteten havde til formål at bestride rigtigheden af begrundelsen for den anfægtede afgørelse og ikke den formelle begrundelse. Denne præcisering fremgår af protokollatet for retsmødet.

53 Det følger heraf, at det første anbringende, for så vidt som det i sidste ende har til formål at bestride rigtigheden af den anfægtede afgørelse, i det væsentlige er sammenfaldende med det andet anbringende, der er anført af Kongeriget Nederlandene. Henset til disse præciseringer, der er opnået under retsmødet, er det ikke længere nødvendigt i den foreliggende sag at undersøge anbringendet om tilsidesættelse af begrundelsespligten i henhold til artikel 296 TEUF.

54 Det andet anbringende anført af Kongeriget Nederlandene skal undersøges først.

*Om det andet anbringende vedrørende en tilsidesættelse af artikel 13, stk. 2, TEU eller en urigtig anvendelse af ækvivalensprincippet*

55 Med det andet anbringende har Kongeriget Nederlandene foreholdt Kommissionen, at den har tilsidesat artikel 13, stk. 2, TEU, eller at den har anvendt ækvivalensprincippet urigtigt. Dette anbringende er formelt opdelt i to led.

56 Med dette anbringendes første led har Kongeriget Nederlandene i det væsentlige anført, at Kommissionen ved at tilsidesætte artikel 13, stk. 2, TEU har overskredet sine beføjelser, idet den har anvendt en finansiel korrektion på den manglende anmeldelse af renter i forbindelse med gamle fordringer, selv om Unionen ikke har nogen som helst kompetence på dette område, og der ikke findes nogen forpligtelse i henhold til EU-retten til at bogføre renter. For det første indeholdt de sektorbestemte forordninger ikke på tidspunktet for de gamle fordringers opståen nogen forpligtelse til at bogføre renter. For det andet kan en sådan forpligtelse ikke følge af artikel 32, stk. 1 og 5, i forordning nr. 1290/2005, som det i øvrigt fremgår af Domstolens praksis. For det tredje kan Kommissionens bemærkning om, at det er indlysende, at renterne skal opkræves i forbindelse med inddrivelsen af uberettiget udbetalte beløb, ikke udgøre et retsgrundlag. Retsgrundlaget skal nemlig være udtrykkeligt.

57 Med dette anbringendes andet led har Kongeriget Nederlandene foreholdt Kommissionen, at den har anvendt ækvivalensprincippet urigtigt, for så vidt som nederlandsk ret i det væsentlige på tidspunktet for de faktiske omstændigheder ikke indeholdt nogen forpligtelse til at bogføre renter i tilsvarende nationale tvister, dvs. i tilfælde af inddrivelse af uberettiget udbetalt national støtte. Kongeriget Nederlandene er i denne henseende af den opfattelse, at Kommissionens holdning, hvorefter gamle fordringer er sammenlignelige med skattegæld, i forbindelse med hvilken nederlandsk ret indeholder en forpligtelse til at bogføre renter, er fejlagtig. Dels er gamle fordringer og skattegæld ifølge Kongeriget Nederlandene forskellige både hvad angår deres art og deres formål. Dels har Kongeriget Nederlandene anført, at tildeling på europæisk plan af indtægterne fra inddrivelsen ikke er relevant med henblik på anvendelsen af ækvivalensprincippet, som vedrører ligebehandling på nationalt plan af nationale fordringer og sammenlignelige europæiske fordringer, for så vidt som Kommissionen har gjort gældende, at formålet med inddrivelse af gamle fordringer er det samme som formålet med inddrivelse af skattegæld. Under disse omstændigheder er Kongeriget Nederlandene af den opfattelse, at det ikke har tilsidesat ækvivalensprincippet ved at behandle gamle fordringer og skattegæld forskelligt.

58 Kommissionen har bestridt de af Kongeriget Nederlandene fremførte argumenter.

59 Hvad angår dette anbringendes første led har Kommissionen i det væsentlige gjort gældende, at forpligtelsen til at opkræve renter følger af artikel 32, stk. 1 og 5, i forordning nr. 1290/2005, sammenholdt med ækvivalensprincippet. Endvidere er det logisk og indlysende, at renter ligeledes skal inddrives i forbindelse med inddrivelsen af uberettiget udbetalte beløb, som det bekræftes af retspraksis og af artikel 8, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 729/70, i den affattelse, der findes i forordning nr. 1287/95. Den manglende inddrivelse af renter af gamle fordringer er til skade for fondene.

60 Hvad angår dette anbringendes andet led har Kommissionen i det væsentlige gjort gældende, at ækvivalensprincippet kræver, at der af gamle fordringer beregnes en rente svarende til den rente, som de nederlandske myndigheder opkrævede i forbindelse med inddrivelse af skattegæld. Ifølge Kommissionen er inddrivelse af ubetalt skat sammenlignelig med inddrivelse af en uberettiget udbetalt landbrugsstøtte. Kommissionen har bemærket, at det er mærkeligt, at den nederlandske ret på tidspunktet for de faktiske omstændigheder ikke indeholdt en forpligtelse til at opkræve renter ved inddrivelsen af national landbrugsstøtte, og den har tilføjet, at Kongeriget Nederlandenes restriktive fortolkning af begrebet samme type national forpligtelse, henset til den skade, som den manglende opkrævning af renter af gamle fordringer, har medført for fondene, ikke kan tiltrædes. Endvidere præciseres det åbenlyse i artikel 8, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 729/70, i den affattelse, der findes i forordning nr. 1287/95, nemlig at der skal beregnes renter i forbindelse med inddrivelsen af et uberettiget udbetalt beløb.

61 Det følger af fremstillingen af parternes argumenter i præmis 55-60 ovenfor, at det foreliggende anbringendes to led hænger uløseligt sammen. For det første har Kongeriget Nederlandene med disse to led bestridt grundlaget for den finansielle korrektion, der er anvendt, med hensyn til den manglende anmeldelse af renter af gamle fordringer i det væsentlige med den begrundelse, at der på tidspunktet for fordringernes opståen hverken fandtes nogen forpligtelse i henhold til EU-retten (første led) eller i henhold til ækvivalensprincippet (andet led) til at bogføre renter af nævnte fordringer. I modsætning til, hvad Kongeriget Nederlandene har anført som svar på et spørgsmål fra Retten under retsmødet, kan indsigelsen i det foreliggende anbringendes første led, hvorefter den finansielle korrektion skulle savne retsgrundlag, da der ikke i EU-retten findes en forpligtelse til at bogføre renter, hvis det antages, at den er begrundet, for det andet kun medføre en delvis annullation af den anfægtede afgørelse, såfremt det efter undersøgelsen af dette anbringendes andet led viser sig, at Kongeriget Nederlandene heller ikke var forpligtet til at bogføre renter i henhold til ækvivalensprincippet.

62 Det foreliggende anbringendes to led skal således undersøges samlet, idet det i øvrigt præciseres, at Kongeriget Nederlandene som svar på et spørgsmål fra Retten under retsmødet ikke modsatte sig en sådan samlet undersøgelse.

63 Indledningsvis skal det bemærkes, at Kommissionen, således som det fremgår af dens skrivelser, og som den præciserede under retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten, har baseret den finansielle korrektion, der er anvendt over for Kongeriget Nederlandene for ikke anmeldte renter, på artikel 32, stk. 1 og 5, i forordning nr. 1290/2005, sammenholdt med ækvivalensprincippet. Ifølge Kommissionen følger der af disse bestemmelser og dette princip en forpligtelse for denne medlemsstat til at bogføre renter af gamle fordringer.

64 Hvad nærmere bestemt angår forpligtelsen til at bogføre renter af gamle fordringer har Kommissionen i forbindelse med regnskabsafslutningen i det væsentlige fundet, at disse renter skulle have været opført i bilag III til forordning nr. 885/2006, og at Kongeriget Nederlandene var forpligtet til at opkræve renter af gamle fordringer i henhold til ækvivalensprincippet. Det fremgår mere præcist af den endelige holdning, at inddrivelse af de nævnte beløb ifølge Kommissionen skulle være sket på samme måde som i forbindelse med ubetalte nationale skatter, i forbindelse med hvilke nederlandsk ret indeholder bestemmelser om bogføring af renter. Den sondring, som Kongeriget Nederlandene har foretaget mellem eksportrestitutioner og tillægsafgifter på den ene side og nationale skatter på den anden side, henset til deres forskellige retlige ordninger og deres forskellige formål, er af rent formel karakter og

kan undergrave ækvivalensprincippet. Kommissionen er derimod af den opfattelse, at selv om eksportrestitutionerne og tillægsafgifterne som udgangspunkt ganske vist adskiller sig fra nationale skatter, så står det dog fast, at eksportrestitutionerne og tillægsafgifterne, når det er fastslået, at de er uretmæssige, ændrer karakter og bliver til beløb, der skal inddrives og opføres som indtægter i EU-budgettet og således er en budgetindtægt i lighed med skatter i national ret. Kommissionen har i denne forbindelse henvist til artikel 18, stk. 1, litra f), i forordning nr. 1605/2002. Hvad angår tillægsafgifterne på mælk har Kommissionen tilføjet, at indtægterne herfra udgør Fællesskabets egne indtægter i henhold til artikel 2 i afgørelse 70/243/EKSF, EØF, Euratom af 21. april 1970 angående udskiftning af medlemsstaternes finansielle bidrag med fællesskabernes egne indtægter (EFT L 94, s. 19). Det følger heraf, at set fra Unionens synspunkt er formålet med inddrivelse af uretmæssigt udbetalte tillægsafgifter og eksportrestitutioner det samme som formålet med inddrivelse af nationale skatter, hvilket indebærer, at procedurerne ligestilles.

65 Under disse omstændigheder har Kommissionen anvendt en finansiel korrektion for ikke anmeldte renter vedrørende gamle fordringer, for så vidt som disse renter på grund af den manglende opførelse i tabellen i bilag III til forordning nr. 885/2006 ikke var blevet taget i betragtning i forbindelse med regnskabsafslutningen af de gamle fordringers hovedstol i henhold til artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005.

66 Med det foreliggende anbringende har Kongeriget Nederlandene i det væsentlige bestridt grundlaget for denne finansielle korrektion, idet det har gjort gældende, at der ikke påhviler det en forpligtelse til at bogføre renter af gamle fordringer. Kongeriget Nederlandene har heraf udledt, at Kommissionen i mangel af en sådan forpligtelse ikke kan pålægge det en finansiel korrektion for sådanne ikke anmeldte renter.

67 For principalt at kunne undersøge den anfægtede afgørelses rigtighed på baggrund af disse argumenter skal det således efterprøves, om der i den foreliggende sag påhvilede Kongeriget Nederlandene en forpligtelse til at opkræve renter af gamle fordringer.

68 Indledningsvis bemærkes, at de sektorbestemte forordninger i de respektive udgaver, der fandt anvendelse i den periode, i hvilken de gamle fordringer opstod, ikke fastsætter nogen form for forpligtelse til at opkræve renter af disse fordringer, hvilket parterne er enige om, og som de har bekræftet under retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten, hvilket fremgår af protokollatet fra retsmødet.

69 Det bemærkes indledningsvis, at de gamle fordringer vedrørende tillægsafgifter således er opstået inden den 1. april 1993. De gamle fordringer vedrørende eksportrestitutioner er opstået inden den 1. april 1995.

70 Hvad dels angår tillægsafgifterne inden for mælkesektoren er det dog kun forordning nr. 536/93, der i artikel 3, stk. 4, og artikel 4, stk. 4, bestemte, at såfremt betalingsfristen i disse bestemmelser overskrides, påløber der en årlig rente for de skyldige beløb efter en rentesats, som medlemsstaten fastsætter, og som ikke må være lavere end den rentesats, medlemsstaten anvender ved inddrivelse af uberettiget udbetalte beløb. Denne forordning fandt i henhold til artikel 10, andet afsnit, anvendelse fra den tolvmånedersperiode, der begyndte den 1. april 1993. Forordning nr. 1546/88, der blev ophævet og erstattet af forordning nr. 536/93, indeholdt derimod ikke nogen bestemmelse om opkrævning af renter ved inddrivelse af for sent betalte tillægsafgifter.

71 Hvad dels angår eksportrestitutioner blev forpligtelsen for støttemodtageren i tilfælde af uberettiget udbetalte beløb til at tilbagebetale det uberettiget udbetalte beløb samt renter af dette beløb indført med artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 3665/87, i den affattelse, der findes i forordning nr. 2945/94. Sidstnævnte forordning fandt i henhold til artikel 2, andet afsnit, anvendelse på eksportforretninger, for hvilke de i artikel 3 eller 25 i forordning nr. 3665/87 omhandlede formaliteter var blevet afsluttet fra den 1. april 1995. Med hensyn til de uretmæssigt udbetalte eksportrestitutioner, i forbindelse med

hvilke disse formaliteter var blevet afsluttet inden den 1. april 1995, indeholdt forordning nr. 3665/87 derimod ingen forpligtelse for støttemodtageren til at tilbagebetale renter af de uberettiget udbetalte beløb.

72 Dernæst bemærkes vedrørende bestemmelserne i artikel 32 i forordning nr. 1290/2005 for det første, at den nævnte artikel vedrører medlemsstaternes forpligtelser for så vidt angår inddrivelse af beløb hos støttemodtagere, som har begået uregelmæssigheder eller udvist forsømmelse (dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 37 ovenfor, EU:T:2010:154, præmis 35).

73 Dels udbetales beløb, der inddrives som følge af uregelmæssigheder eller forsømmelighed, og de påløbne renter i henhold til artikel 32, stk. 1, i forordning nr. 1290/2005 til betalingsorganerne og bogføres af disse som indtægter bestemt til EGFL for den måned, hvor beløbene rent faktisk modtages.

74 I henhold til retspraksis fastsætter artikel 32, stk. 1, i forordning nr. 1290/2005 således, at renter af tilbagebetalte beløb som følge af uregelmæssigheder eller forsømmelser skal udbetales til betalingsorganerne og bogføres af disse som indtægter til EGFL for den måned, hvor beløbene rent faktisk modtages. Denne bestemmelse, der blot indeholder en simpel bestemmelse om den budgetmæssige anvendelse af sådanne indtægter, indeholder imidlertid ikke en forpligtelse for medlemsstaterne til at opkræve renter af sådanne tilbagebetalte beløb (dom af 29.3.2012, Pfeifer & Langen, C-564/10, Sml., EU:C:2012:190, præmis 44).

75 Dels vedrører artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 de særlige situationer, hvor medlemsstaterne ikke har inddrevet beløbene enten inden for en frist på fire år efter datoen for den første administrative eller retslige konstatering eller inden for en frist på otte år, hvis inddrivelsen er genstand for søgsmål ved de nationale retsinstanser. I sådanne situationer bæres de finansielle konsekvenser af den manglende inddrivelse i henhold til den nævnte bestemmelse af den pågældende medlemsstat med 50% og af EU-budgettet med 50% (dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 37 ovenfor, EU:T:2010:154, præmis 36).

76 Det fremgår af retspraksis, at den ligelige fordeling af det finansielle ansvar mellem den berørte medlemsstat og EU-budgettet, som fremgår af artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005, finder anvendelse på alle følger af finansiel karakter forbundet med den manglende inddrivelse af de uretmæssigt udbetalte beløb, som bl.a. omfatter hovedstolen og de påløbne renter, der skulle have været betalt i henhold til samme forordnings artikel 32, stk. 1 (jf. i denne retning dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 37 ovenfor, EU:T:2010:154, præmis 39, 41 og 44).

77 Det følger heraf, at Kommissionen i princippet har beføjelse til i de beløb, der skyldes i henhold til artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005, at medregne renter af fordringer, der ikke er blevet inddrevet inden for fristen på henholdsvis fire eller otte år, der er fastsat i denne bestemmelse (jf. i denne retning dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 37 ovenfor, EU:T:2010:154, præmis 46).

78 Det skal imidlertid bemærkes, at medregning i de beløb, der skyldes i henhold til artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005, af renter af fordringer, der ikke er blevet inddrevet inden for fristen på henholdsvis fire eller otte år, der er fastsat i denne bestemmelse, nødvendigvis er betinget af, at der i det pågældende tilfælde findes en forpligtelse for den berørte medlemsstat til at opkræve renter af de pågældende beløb. Henset til den i præmis 76 ovenfor omhandlede retspraksis er det således kun, hvis der findes en sådan forpligtelse, at de finansielle konsekvenser af den manglende inddrivelse af de pågældende beløb i henhold til denne bestemmelse kan omfatte såvel hovedbeløbene som renter.

79 Det følger ligeledes heraf, at anvendelsen i den foreliggende sag af en finansiel korrektion for ikke anmeldte renter af gamle fordringer er betinget af, at der påhviler Kongeriget Nederlandene en sådan forpligtelse.

80 For det andet bemærkes, at artikel 32, stk. 1 og 5, i forordning nr. 1290/2005 ikke indeholder nogen forpligtelse for medlemsstaterne til at opkræve renter af de fordringer, der skal inddrives.

81 Dels indeholder artikel 32, stk. 1, i forordning nr. 1290/2005, i lighed med artikel 8, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 729/70, i den affattelse, der findes i forordning nr. 1287/95, som Kommissionen har henvist til, som allerede anført i præmis 74 ovenfor, blot en simpel bestemmelse om den budgetmæssige anvendelse af beløb, der inddrives som følge af uregelmæssigheder eller forsømmelser, uden at fastsætte en forpligtelse for medlemsstaterne til at opkræve renter af de således inddrevne beløb.

82 Dels må det fastslås, at artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 heller ikke indfører nogen forpligtelse for medlemsstaterne til at opkræve renter af beløb, der skal inddrives, eftersom denne bestemmelse blot indeholder en regel om deling af det finansielle ansvar, når der er tale om konsekvenserne af den manglende inddrivelse af de pågældende beløb efter udløbet af de i denne bestemmelse omhandlede frister.

83 Denne fortolkning af artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 underbygges så meget desto mere af, at denne bestemmelse i henhold til retspraksis skal læses i lyset af samme forordnings artikel 32, stk. 1, som udgør den almindelige ramme for tilbagebetaling til Unionen af skyldige beløb som følge af uregelmæssigheder eller forsømmelser i anvendelsen af midlerne (dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 37 ovenfor, EU:T:2010:154, præmis 41). Som det fremgår af præmis 74 og 81 ovenfor, kan sidstnævnte bestemmelse dog ikke fortolkes således, at den pålægger medlemsstaterne en forpligtelse til at opkræve renter af de inddrevne beløb.

84 For det andet rejser betragtningerne i præmis 44 i dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 37 ovenfor (EU:T:2010:154), som Kommissionen har henvist til, ikke tvivl om denne læsning af bestemmelserne i artikel 32, stk. 1 og 5, i forordning nr. 1290/2005.

85 Retten fastslog ganske vist i præmis 44 i dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 37 ovenfor (EU:T:2010:154), at det fremgår af præamblen til forordning nr. 1290/2005, og særligt af 25. og 26. betragtning dertil, at ordningen med fælles finansielt ansvar, som er indført ved denne forordnings artikel 32, stk. 5, tilsigter at beskytte EU-budgettets finansielle interesser ved at pålægge den berørte medlemsstat en del af de beløb, der skyldes som følge af uregelmæssigheder, og som ikke er blevet inddrevet inden for en rimelig frist, og at forpligtelsen til at inddrive de renter, der er påløbet mellem konstateringen af uregelmæssigheden og den effektive inddrivelse af de omhandlede beløb, havde karakter af en kompensation, for så vidt som renterne vedrører det midlertidige tab, som EU-budgettet har lidt som følge af den manglende modtagelse af en fordring, der kan bogføres i EU's favør. Retten udledte heraf, at udelukkelsen af renter af det beløb, der skulle inddrives, og således nedsættelsen af det beløb, der blev pålagt den pågældende medlemsstat, ville være i strid med beskyttelsen af EU-budgettets finansielle interesser, idet Unionen således ville bære størstedelen af de finansielle konsekvenser ved den manglende inddrivelse inden for rimelige frister af beløb, der skyldes som følge af uregelmæssigheder.

86 I modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, bemærkes, at det imidlertid ikke kan udledes af disse betragtninger, at der findes et generelt princip om, at medlemsstaterne er forpligtede til at opkræve renter ved inddrivelsen af beløb, der skyldes som følge af uregelmæssigheder, og som der skal tages hensyn til ved anvendelsen af artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005. Det fremgår således af præmis 48 i samme dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 37 ovenfor (EU:T:2010:154), at Retten i denne dom alene udtalte sig om, hvorvidt renter skulle tages i betragtning i henhold til artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005, uden at den dog var foranlediget til at udtale sig om selve grundlaget for forpligtelsen til at opkræve renter.

87 Kommissionen kan heller ikke basere sig på præmis 45 i dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 37 ovenfor (EU:T:2010:154). Retten har ganske vist fremhævet, at »princippet om, at renter er underordnede i forhold til hovedbeløbet, og at de følger regnskabsordningen, er en generel bestemmelse inden for rammerne af lovgivningen vedrørende [EU-budgettet], som det fremgår af artikel 86, stk. 1, i forordning [(EF, Euratom)] nr. 2342/2002, [...] som præciserer, at »[e]nhver fordring, der ikke er betalt […] er rentebærende […], jf. dog de særlige bestemmelser, der følger af anvendelsen af de sektorspecifikke regler««. Det skal dog dels bemærkes, at alene den omstændighed, at renterne er underordnede i forhold til hovedbeløbet, ikke kan udgøre grundlaget for, at der i den foreliggende sag påhviler Kongeriget Nederlandene en forpligtelse til at bogføre renter. Dels skal det under alle omstændigheder bemærkes, at Kommissionen blot i duplikken har gengivet de af Retten i præmis 45 i nævnte dom fremsatte betragtninger uden at drage nogen konklusioner i det foreliggende tilfælde, og at den ikke på noget tidspunkt, hverken under den administrative procedure eller for Retten, har baseret sig på artikel 86, stk. 1, i forordning nr. 2342/2002, hvis det antages, at denne bestemmelse finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag.

88 Under alle omstændigheder skal det bemærkes, at en omvendt fortolkning, hvorefter der af artikel 32, stk. 1 og 5, i forordning nr. 1290/2005 følger en forpligtelse for medlemsstaterne til at opkræve renter i forbindelse med inddrivelsen af beløb, der skyldes som følge af uregelmæssigheder, og dermed en automatisk medtagelse af disse renter i de i stk. 5 i denne bestemmelse omhandlede finansielle konsekvenser, ville være i strid med Domstolens fortolkning af denne bestemmelses stk. 1, sådan som den er gengivet i præmis 74 og 81 ovenfor, og som skal tages i betragtning ved fortolkningen af samme bestemmelses stk. 5, således som det fremgår af præmis 83 ovenfor.

89 Det skal ligeledes tilføjes, at hvad angår selve princippet om opkrævning af renter i henhold til artikel 32, stk. 1, i forordning nr. 1290/2005 udledte Domstolen ikke på grundlag af artikel 4, stk. 2, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18. december 1995 om beskyttelse af [Unionens] finansielle interesser (EFT L 312, s. 1), hvorefter tilbagekaldelse af den uberettiget opnåede fordel i det væsentlige ligeledes kan forhøjes med renter, hvis der er fastsat bestemmelser herom, noget generelt princip om, at tilbagekaldelse af uretmæssigt opnåede fordele nødvendigvis skal ledsages af en opkrævning af renter. Tværtimod søgte Domstolen efter at have afvist, at en sådan forpligtelse skulle findes i de relevante bestemmelser i de gældende forordninger, en sådan forpligtelse i national ret med henblik på anvendelse af ækvivalensprincippet (jf. i denne retning dom Pfeifer & Langen, nævnt i præmis 74 ovenfor, EU:C:2012:190, præmis 41-47).

90 Det skal endvidere bemærkes, at Kommissionen selv under retsmødet har bemærket, at det kun er i kombination med ækvivalensprincippet, at artikel 32 i forordning nr. 1290/2005 begrunder anvendelsen af en finansiel korrektion for ikke anmeldte renter af gamle fordringer, således som det i det væsentlige fremgår af præmis 63 ovenfor.

91 Da der hverken i de sektorbestemte forordninger eller i forordning nr. 1290/2005 findes nogen som helst forpligtelse til at opkræve renter af gamle fordringer, skal det hernæst undersøges, om en sådan forpligtelse gyldigt kan baseres på ækvivalensprincippet i den foreliggende sag.

92 Det skal i denne forbindelse fremhæves, at medlemsstaterne i henhold til artikel 325, stk. 2, TEUF træffer de samme foranstaltninger til bekæmpelse af svig, der skader Unionens finansielle interesser, som til bekæmpelse af svig, der skader deres egne finansielle interesser (dom af 28.10.2010, SGS Belgium m.fl., C-367/09, Sml., EU:C:2010:648, præmis 40, dom Pfeifer & Langen, nævnt i præmis 74 ovenfor, EU:C:2012:190, præmis 52, og dom af 26.2.2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, Sml., EU:C:2013:105, præmis 26). Det fremgår af fast retspraksis, at medlemsstaterne i mangel af EU-retlige bestemmelser, og når deres nationale lovgivning fastsætter opkrævning af renter i forbindelse med tilbagebetaling af samme type fordele, der med urette er modtaget fra deres eget nationale budget, er forpligtede til på samme måde at opkræve renter ved tilbagebetaling af fordele, der med urette er modtaget fra EU's budget (dom Pfeifer & Langen, nævnt i præmis 74 ovenfor, EU:C:2012:190,

præmis 52). Det skal bemærkes, at det samme gælder de finansielle byrder, som medlemsstaternes forvaltninger skal opkræve på Unionens vegne (jf. i denne retning og analogt dom af 27.3.1980, Meridionale Industria Salumi m.fl., 66/79, 127/79 og 128/79, Sml., EU:C:1980:101, præmis 17).

93 I den foreliggende sag er det for det første ubestridt, således som det er anført i præmis 63 ovenfor, at Kommissionen under den administrative procedure i det væsentlige fandt, at inddrivelse af de pågældende fordringer i henhold til ækvivalensprincippet skulle ske på samme måde som inddrivelsen af ubetalte nationale skatter. Denne holdning er i det væsentlige baseret på en bred forståelse af begrebet samme type fordel som omhandlet i den i præmis 92 ovenfor nævnte retspraksis, hvilket Kongeriget Nederlandene har anfægtet med dette anbringendes andet led. Endvidere har Kommissionen under retsmødet bemærket, at der ifølge de oplysninger, som Kongeriget Nederlandene fremkom med under den administrative procedure, fandtes en mulighed i henhold til nederlandsk privatret for at opkræve renter af fordringer, der udgøres af uberettiget udbetalt national landbrugsstøtte, hvilket er en mulighed, som Kommissionen har gjort gældende subsidiært.

94 Under disse omstændigheder skal det undersøges, om inddrivelse af gamle fordringer kan anses for at være sammenlignelig med inddrivelse af ubetalte nationale skatter i henhold til den i præmis 92 ovenfor omhandlede retspraksis, inden der i givet fald foretages en undersøgelse af Kommissionens subsidiære argumentation som omhandlet i præmis 93 ovenfor.

95 Indledningsvis vedrørende sammenligneligheden af gamle fordringer og nationale skattefordringer skal der, henset til deres respektive karakteristika, foretages en særskilt undersøgelse af gamle fordringer vedrørende tillægsafgifter og gamle fordringer vedrørende eksportrestitutioner.

96 For det første skal det indledningsvis hvad angår gamle fordringer vedrørende tillægsafgifter bemærkes, at ifølge retspraksis er formålet med tillægsafgiftsordningen at genoprette ligevægten mellem udbud og efterspørgsel inden for mejerisektoren, der er præget af strukturelle overskud, ved hjælp af en begrænsning af mælkeproduktionen. Denne foranstaltning omfattes således af målsætningen vedrørende en rationel udvikling af mælkeproduktionen samt opretholdelse af en rimelig levestandard for den berørte gruppe inden for landbrugsbefolkningen, inden den bidrager til at stabilisere indkomsterne for landbrugsbefolkningen (dom af 17.5.1988, Erpelding, 84/87, Sml., EU:C:1988:245, præmis 26, og af 25.3.2004, Cooperativa Lattepiù m.fl., C-231/00, C-303/00 og C-451/00, Sml., EU:C:2004:178, præmis 73, samt dom Azienda Agricola Ettore Ribaldi m.fl., C-480/00, C-482/00, C-484/00, C-489/00 – C-491/00 og C-497/00 – C-499/00, Sml., EU:C:2004:179, præmis 57). Tillægsafgiften på mælk udgør en indskrænkning, der følger af markedspolitiske eller strukturpolitiske bestemmelser (domme Cooperativa Lattepiù m.fl., EU:C:2004:178, præmis 74, og Azienda Agricola Ettore Ribaldi m.fl., EU:C:2004:179, præmis 58). Tillægsafgiften udgør en del af de interventioner, der er bestemt til regulering af landbrugsmarkederne, og den anvendes til finansiering af udgifter i mejerisektoren. Det følger heraf, at tillægsafgiften ud over det åbenbare formål at forpligte mælkeproducenterne til at overholde de referencemængder, der er tildelt dem, også har et økonomisk formål, for så vidt som den skal tilvejebringe de nødvendige midler for Fællesskabet til afsætning af den produktion, producenterne har skabt ud over deres kvoter (domme Cooperativa Lattepiù m.fl., EU:C:2004:178, præmis 75, og Azienda Agricola Ettore Ribaldi m.fl., EU:C:2004:179, præmis 59, samt dom af 15.7.2004, Gerekens og Procola, C-459/02, Sml., EU:C:2004:454, præmis 37).

97 Det følger heraf, at selv om tillægsafgifterne, som Kommissionen i det væsentlige har hævdet, skal sikre indtægter til EU-budgettet, står det dog fast, som Kongeriget Nederlandene har anført, at disse afgifter er kendetegnet ved, at de har til formål at regulere landbrugsmarkederne.

98 Som Kongeriget Nederlandene i det væsentlige har anført, er skatter og afgifter, der er omfattet af en national beskatningsordning, og som opkræves af hele befolkningen, derimod kendetegnet ved deres hovedfunktion, hvis ikke eneste funktion, som består i at skabe indtægter til det nationale budget. Endvidere har Kommissionen i den foreliggende sag hverken godtgjort eller endog påstået, at de

nederlandske skatter, som den har taget hensyn til i forbindelse med anvendelsen af ækvivalensprincippet, har et formål, der på nogen måde svarer til tillægsafgifternes formål, nemlig regulering af markederne.

99 Det fremgår således, som Kongeriget Nederlandene i det væsentlige har anført, at de nationale skatter ikke har som funktion at regulere markederne, hvilket er en funktion, som alene er kendetegnende for tillægsafgifterne. Desuden opkræves landbrugsafgifterne, som Kongeriget Nederlandene har anført, af en meget snævert afgrænset kategori af skatteydere, og ikke af hele befolkningen, og indtægterne fra tillægsafgifterne går til finansiering af udgifter inden for mejerisektoren og nærmere bestemt til afsætning af produktionen fra de producenter, der har overskredet deres kvoter.

100 Analogt med retspraksis, hvorefter det med henblik på anvendelsen af ækvivalensprincippet skal efterprøves, om søgsmål, der vedrører tilsidesættelsen af EU-retten, og søgsmål, der vedrører tilsidesættelsen af national ret, ligner hinanden med hensyn til sagsgenstanden, søgsmålsgrundlaget og de væsentligste momenter (jf. i denne retning dom af 19.7.2012, Littlewoods Retail m.fl., C-591/10, Sml., EU:C:2012:478, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis), skal det imidlertid bemærkes for så vidt angår efterprøvelsen i den foreliggende sag af, om Unionens fordringer og de nationale fordringer ligner hinanden, at henset til tillægsafgifternes enestående funktion og anvendelse, kan de gamle fordringer vedrørende tillægsafgifterne ikke betragtes som fordringer, der svarer til nationale skattefordringer, og som er af samme type.

101 For det andet skal det – selv hvis det antages, at det fremgår af retspraksis, at det ikke kan udelukkes, således som Kommissionen i det væsentlige har anført, at tillægsafgifterne, der er finansielle afgifter, som medlemsstaternes myndigheder skal opkræve på Unionens vegne, kan betragtes som sammenlignelige med nationale skatter eller afgifter (jf. i denne retning dom af 14.7.1994, Milchwerke Köln mod Wuppertal, C-352/92, Sml., EU:C:1994:294, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis, og af 15.1.2004, Penycoed, C-230/01, Sml., EU:C:2004:20, præmis 36 og 37 og den deri nævnte retspraksis) – under alle omstændigheder tilføjes, at det selv i dette tilfælde skal efterprøves, om de pågældende nationale skatter eller afgifter svarer til eller er af samme type som tillægsafgifterne (jf. i denne retning dom af 27.5.1993, Peter, C-290/91, Sml., EU:C:1993:220, præmis 11).

102 I den foreliggende sag er der dog, som det i det væsentlige fremgår af præmis 98 ovenfor, intet i sagsakterne, der tyder på, at Kommissionen har forsøgt at efterprøve, om der blandt de skatter og afgifter, der er indført i henhold til nederlandsk ret, fandtes skatter og afgifter af samme type som tillægsafgifterne.

103 Under disse omstændigheder må det fastslås, at Kommissionen med urette fandt, at gamle fordringer vedrørende tillægsafgifter skal behandles på samme måde som skattegæld.

104 Hvad for det andet angår gamle fordringer i tilknytning til eksportrestitutioner skal det bemærkes, at eksportrestitutionsordningen ifølge retspraksis har til formål at sikre udførslen af europæiske produkter, som ellers ikke ville være rentabel for den erhvervsdrivende (jf. dom af 19.11.1998, Frankrig mod Kommissionen, C-235/97, Sml., EU:C:1998:556, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis).

105 Eksportrestitutionerne var i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2, litra a), i forordning nr. 729/70 og nr. 1258/1999 finansieret af EUGFL, Garantisektionen og finansieres i overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, litra a), i forordning nr. 1290/2005, der har fundet anvendelse siden den 1. januar 2007, af EGFL.

106 Eksportrestitutionerne, som er en fordel, der indrømmes landbrugerne, adskiller sig således på grund af deres art fra nationale skatter, som Kommissionen i øvrigt har anført under den administrative procedure og under retsmødet. Mens eksportrestitutionerne finansieres over EU-budgettet, bidrager de nationale skatter til det nationale budget.

107 Kommissionen fandt imidlertid i forbindelse med regnskabsafslutningen, at fordringer vedrørende eksportrestitutioner, som landbrugerne uretmæssigt har fået udbetalt, og som den pågældende medlemsstat skulle inddrive, var sammenlignelige med skattegæld, da de inddrevne beløb i det væsentlige var en indtægt for EU-budgettet, således at de bidrager til dette budget på samme måde som nationale skatter bidrager til den berørte medlemsstats budget. Ifølge Kommissionen kræver ækvivalensprincippets effektive virkning, at gamle fordringer således underlægges den samme behandling med hensyn til opkrævning af renter ved inddrivelse som skattegæld.

108 Kommissionens analyse er imidlertid uforenelig med den i præmis 92 ovenfor nævnte retspraksis, der i mangel af EU-retlige bestemmelser gør medlemsstaternes forpligtelse til at opkræve renter af uberettiget opnåede fordele via EU-budgettet betinget af, at deres nationale ret indeholder bestemmelser om opkrævning af renter i forbindelse med inddrivelse af samme type fordele, der uberettiget opnås via deres nationale budget.

109 Det skal i lighed med det af Kommissionen anførte ganske vist bemærkes, at uberettiget udbetalte og inddrevne beløb udgør indtægter i henhold til artikel 18, stk. 1, litra f), i forordning nr. 1605/2002, der afsættes til finansiering af bestemte udgifter.

110 Selv om beløb vedrørende uretmæssigt udbetalte eksportrestitutioner, der er blevet inddrevet, bogføres i EU-budgettet som indtægter, står det ikke desto mindre fast, at beløbene svarende til disse eksportrestitutioner aldrig skulle have været udbetalt til landbrugerne.

111 Med andre ord bidrager uretmæssigt udbetalte eksportrestitutioner, der er blevet inddrevet, til forskel fra inddrevne nationale skatter ikke specifikt til EU-budgettet, men fører beløb, der aldrig skulle have været udbetalt, tilbage til EU-budgettet.

112 I lyset af det ovenstående må det konkluderes, at Kommissionen med urette har sammenlignet gamle fordringer vedrørende eksportrestitutioner med skattefordringer.

113 De konklusioner, der er draget i præmis 103 og 112 ovenfor, kan ikke ændres af Kommissionens argumenter om, at en snæver fortolkning af begrebet samme type fordele, hvorefter inddrivelse af ubetalte nationale skatter og inddrivelse af gamle fordringer ikke kan anses for at være sammenlignelige, i det væsentlige ikke tager hensyn til såvel den skade, som EU-budgettet har lidt på grund af den manglende opkrævning af renter, som ækvivalensprincippets effektive virkning.

114 I denne forbindelse skal det dels bemærkes, at det ganske vist allerede er blevet fastslået, at inddrivelse af de renter, der er påløbet mellem konstateringen af uregelmæssigheden og den effektive inddrivelse af de omhandlede beløb, har karakter af en kompensation, for så vidt som renterne vedrører det midlertidige tab, som EU-budgettet har lidt som følge af den manglende modtagelse af en fordring, der kan bogføres i EU's favør (dom Italien mod Kommissionen, nævnt i præmis 37 ovenfor, EU:T:2010:154, præmis 44).

115 Dels er det ligeledes korrekt, at det i henhold til artikel 325, stk. 2, TEUF, der er gengivet i præmis 92 ovenfor, påhviler medlemsstaterne at træffe de samme foranstaltninger til bekæmpelse af svig, der skader Unionens finansielle interesser, som til bekæmpelse af svig, der skader deres egne finansielle interesser.

116 En bred fortolkning af begrebet samme type fordel, som Kommissionen har foreslået, er dog på grund af sit meget brede anvendelsesområde uforenelig med præmisserne for anvendelse af ækvivalensprincippet, der, som det fremgår klart af dom Pfeifer & Langen, nævnt i præmis 74 ovenfor (EU:C:2012:190, præmis 45), kun finder anvendelse i mangel af en sektorbestemt forskrift om opkrævning af renter. Det fremgår endvidere utvetydigt af den i præmis 92 ovenfor anførte retspraksis, at medlemsstaterne, når den nationale lovgivning fastsætter opkrævning af renter i

forbindelse med tilbagebetaling af samme type fordele, der uberettiget er modtaget fra det nationale budget, er forpligtet til på samme måde at opkræve renter ved tilbagebetaling af fordele, der med urette er modtaget fra EU's budget.

117 Den brede fortolkning, som Kommissionen har foreslået, svarer imidlertid i sidste ende til at antage, at der selv i forbindelse med anvendelse af ækvivalensprincippet altid skal opkræves renter, når indtægterne fra inddrivelse af skyldige beløb tilskrives EU-budgettet i henhold til artikel 18, stk. 1, litra f), i forordning nr. 1605/2002, når bare den nationale lovgivning indeholder bestemmelser om opkrævning af renter i forbindelse med en eller anden form for inddrivelse af enhver form for uberettigede nationale fordele eller ubetalte nationale skatter uden hensyntagen til deres sammenlignelighed med de pågældende fordringer for Unionen.

118 Denne betragtning gælder så meget desto mere i analogi med fast retspraksis, hvorefter ækvivalensprincippet hverken kan fortolkes således, at en medlemsstat er forpligtet til at udvide den gunstigste nationale ordning om tilbagebetaling til at omfatte alle tilbagebetalingskrav vedrørende afgifter eller gebyrer, der er opkrævet i strid med EU-retten (dom af 15.9.1998, Edis, C-231/96, Sml., EU:C:1998:401, præmis 36, og af 28.11.2000, Roquette Frères, C-88/99, Sml., EU:C:2000:652, præmis 29), eller således, at en medlemsstat er forpligtet til at udvide den gunstigste nationale ordning til at omfatte alle sager, der anlægges på et givent retsområde (jf. dom Littlewoods Retail m.fl., nævnt i præmis 100 ovenfor, EU:C:2012:478, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

119 Henset til ovenstående betragtninger må det fastslås, at Kommissionen med urette fandt, at gamle fordringer kunne sammenlignes med skattegæld. Det er dermed ligeledes med urette, at Kommissionen heraf har udledt, at de nederlandske myndigheder i henhold til ækvivalensprincippet var forpligtede til at bogføre renter af gamle fordringer.

120 Under disse omstændigheder skal det hernæst undersøges, om den af Kommissionen under retsmødet subsidiært fremførte argumentation i det væsentlige om anvendelsen af en finansiel korrektion for ikke anmeldte renter af gamle fordringer var berettiget, for så vidt som nederlandsk privatret indeholdt en mulighed for at opkræve renter af uberettiget udbetalt national landbrugsstøtte, således at sådanne renter i henhold til ækvivalensprincippet kunne være blevet opkrævet i forbindelse med inddrivelsen af gamle fordringer.

121 Det bemærkes i denne henseende, at Retten i forbindelse med den i artikel 263 TEUF omhandlede legalitetskontrol har kompetence til at træffe afgørelse i sager, der anlægges under påberåbelse af inkompetence, tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, tilsidesættelse af traktaten eller af retsregler vedrørende dens gennemførelse samt af magtfordrejning. I medfør af artikel 264 TEUF skal den anfægtede retsakt erklæres ugyldig, hvis sagsøgeren får medhold. Retten kan således under ingen omstændigheder sætte sin egen begrundelse i stedet for den, udstederen af den anfægtede retsakt har angivet (jf. dom af 28.2.2013, Portugal mod Kommissionen, C-246/11 P, EU:C:2013:118, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis).

122 I den foreliggende sag fremgår det indledningsvis af sagsakterne, at de nederlandske myndigheder i skrivelsen af 11. februar 2011, fremsendt som svar på referatet fra det bilaterale møde, redegjorde dels for fraværet i nederlandsk ret af enhver forpligtelse til at opkræve renter i forbindelse med inddrivelsen af uberettiget tildelt national landbrugsstøtte, dels for en mulighed for alligevel at opnå sådanne renter i henhold til nederlandsk privatret. De pågældende myndigheder præciserede imidlertid i den pågældende skrivelse, at denne mulighed så godt som aldrig blev anvendt i praksis.

123 Dernæst skal det bemærkes, at Kommissionen ikke under den administrative procedure har fremsat noget argument om denne angivelige mulighed i nederlandsk privatret, der kan berettige dens konklusion om, at Kongeriget Nederlandene var forpligtet til at bogføre renter af gamle fordringer.

124 Da de nederlandske myndigheder havde bestridt grundlaget for den finansielle korrektion, anførte Kommissionen således for det første i den formelle meddelelse, at Unionens fordringer ikke kunne behandles mindre gunstigt end en hvilken som helst national fordring. Kommissionen udledte i det væsentlige heraf, at såfremt Kongeriget Nederlandene på tidspunktet for de faktiske omstændigheder opkrævede renter i forbindelse med inddrivelsen af en hvilken som helst national fordring som f.eks. skattegæld eller uberettiget tildelt national støtte, skulle det samme gælde i forbindelse med inddrivelsen af Unionens fordringer. For det andet fremgår det utvetydigt af de bemærkninger, som Kommissionen har fremsendt i forbindelse med forligsproceduren, af den endelige holdning og af den sammenfattende rapport, at Kommissionen fandt, at gamle fordringer skulle sidestilles med national skattegæld.

125 Endelig er det vigtigt at tilføje, at Kommissionen under retsmødet har erkendt, at denne påståede mulighed for at opnå renter i henhold til nederlandsk privatret ikke havde været genstand for drøftelser mellem parterne under den administrative procedure.

126 Det fremgår af disse forhold, at den finansielle korrektion, som Kommissionen har anvendt for ikke anmeldte renter vedrørende gamle fordringer, i det væsentlige er baseret på den betragtning, at disse fordringer var sammenlignelige med skattegæld, således at der også skulle bogføres renter vedrørende gamle fordringer, når der blev opkrævet renter i forbindelse med inddrivelse af skattegæld. Kommissionen har derimod ikke på noget tidspunkt baseret denne konklusion på den betragtning, at Kongeriget Nederlandene, når der fandtes en mulighed for at opnå renter af nationale fordringer, der er opstået som følge af uberettiget tildelt national støtte, skulle have bogført de omtvistede renter vedrørende gamle fordringer.

127 Under disse omstændigheder svarer en hensyntagen på dette tidspunkt til en sådan mulighed, såfremt den anses for godtgjort, for at opnå betaling af renter i henhold til nederlandsk privatret og bedømmelsen af spørgsmålet om, hvorvidt en sådan mulighed udgør et tilstrækkeligt grundlag for i henhold til ækvivalensprincippet at pålægge Kongeriget Nederlandene en forpligtelse til at bogføre renter af gamle fordringer, i sidste ende til, at begrundelsen for den anfægtede afgørelse erstattes, hvilket Retten, således som det fremgår af den i præmis 121 ovenfor anførte retspraksis, imidlertid ikke har kompetence til.

128 Det følger heraf, at den argumentation, som Kommissionen har fremført subsidiært under retsmødet, må afvises, uden at det er nødvendigt at træffe afgørelse om, hvorvidt den kan antages til realitetsbehandling, eftersom den blev fremsat for første gang under retsmødet.

129 I lyset af det ovenstående må det andet anbringende rejst af Kongeriget Nederlandene tages til følge i sin helhed. Da dette anbringende er fremført til støtte for den principale påstand, skal denne tages til følge.

130 Retten har dog for fuldstændighedens skyld fundet det hensigtsmæssigt at behandle det tredje anbringende fremført af Kongeriget Nederlandene, idet det præciseres, at dette anbringende er fremsat til støtte for den anden påstand, der er fremført subsidiært (jf. præmis 51 ovenfor).

*Om det tredje anbringende om en tilsidesættelse af princippet om omhu, sammenholdt med artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 729/70 og artikel 5, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 595/91*

131 Med det tredje anbringende har Kongeriget Nederlandene foreholdt Kommissionen, at den har tilsidesat princippet om omhu, sammenholdt med artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 729/70 og artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 595/91, da den ikke inden den 16. oktober 2006 havde truffet afgørelse om de i Centramelk-sagen omhandlede fordringer, og da disse fordringer var blevet tilskrevet Fællesskabet. Kongeriget Nederlandene har i denne henseende for det første anført, at Kommissionen i tide burde have taget hensyn til de oplysninger, som de nederlandske myndigheder havde fremsendt, særligt i

skrivelsen af 4. oktober 2006. Eftersom det fremgik af disse oplysninger, at bortset fra et af de ni individuelle tilfælde af svig i Centramelk-sagen havde de pågældende fordringer kunnet inddrives, hvilket i øvrigt allerede var blevet fastslået på tidspunktet for den særlige meddelelse af 10. juli 2003, burde Kommissionen have truffet en afgørelse vedrørende otte af disse tilfælde inden den 16. oktober 2006. Den burde i det mindste have begrundet sit afslag på at vedtage en sådan afgørelse. Skrivelsen af 23. oktober 2006 indeholdt dog ikke nogen form for begrundelse. Kongeriget Nederlandene har for det andet anført, at Kommissionen under den administrative procedure, der førte til vedtagelse af den anfægtede afgørelse, undlod at genoverveje sin holdning og blot henviste til tidligere holdninger, der var forældede. Kommissionen har således ikke udvist omhu, særligt ikke i forbindelse med forligsproceduren. Kongeriget Nederlandene har for det tredje anført som svar på en påstand fremsat af Kommissionen, hvorefter dette anbringende bør afvises, at det ikke kan foreholdes det, at det ikke har anlagt søgsmål mod beslutning 2007/327, da denne kun vedrørte hovedstolen og ikke renterne.

132 Kommissionen har i det væsentlige nedlagt påstand om, at det tredje anbringende skal afvises, og at det under alle omstændigheder er ugrundet.

133 Indledningsvis skal det først bemærkes, at Kommissionen med hensyn til de i Centralmelk-sagen omhandlede fordringer har anvendt bestemmelsen i artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 i beslutning 2007/327. Det fremgår i denne forbindelse af skrivelsen af 21. februar 2006, at inddrivelsen af disse fordringer ifølge Kommissionens tjenestegrene stadig pågik på datoen for denne skrivelse. Kommissionen har desuden i sin skrivelse af 23. oktober 2006 oplyst de nederlandske myndigheder om, at der endnu ikke var truffet nogen afgørelse om den pågældende sag, og at sager, der ikke var blevet behandlet inden den 16. oktober 2006, ville blive behandlet i henhold til bestemmelserne i artikel 32 i forordning nr. 1290/2005.

134 Dernæst har parterne under den administrative procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, bl.a. drøftet anvendelsen af artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 på renter i tilknytning til de i Centramelk-sagen omhandlede fordringer. Dette spørgsmål blev navnlig rejst ved forligsorganet.

135 Forligsorganet bemærkede bl.a. i sin rapport, at Centramelk-sagen i 2006 var blevet behandlet i henhold til artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005. Forligsorganet fremførte i denne forbindelse, at det ikke ville være muligt at genoverveje beslutning 2007/327, der var blevet endelig, og gav samtidig udtryk for tvivl med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt det var muligt at begrænse beregningen af renter alene til det individuelle tilfælde af svig i denne sag, der rent faktisk havde været omfattet af en inddrivelsesprocedure i 2006, uden at tage hensyn til de andre tilfælde i denne sag, der vedrørte selskaber, der var gået konkurs, var blevet opløst eller var uden aktiver, lang tid inden bestemmelsen i artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 fandt anvendelse. Afslutningsvis anmodede forligsorganet bl.a. Kommissionen om at tage stilling til sidstnævnte spørgsmål.

136 Endelig behandlede Kommissionen dette spørgsmål i den endelige holdning og i den sammenfattende rapport. Kommissionen anførte i denne forbindelse indledningsvis, at en medlemsstat ifølge artikel 32, stk. 6, litra b), i forordning nr. 1290/2005 kan beslutte ikke at fortsætte inddrivelsen, når inddrivelse ikke er mulig, fordi debitor er insolvent, hvilket skal være konstateret og anerkendt i henhold til den pågældende medlemsstats nationale lovgivning. Eftersom Kongeriget Nederlandene ikke i tabellen i bilag III til forordning nr. 885/2006 for regnskabsåret 2006 har opført nogen af de ni fordringer i Centramelk-sagen som uinddrivelige, burde disse fordringer ifølge Kommissionen være underlagt bestemmelsen i artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005. Kommissionen afviste dernæst argumentet om, at otte af de ni fordringer, som var omhandlet i den pågældende sag, var uinddrivelige selv inden vedtagelsen af afgørelsen om regnskabsafslutning for regnskabsåret 2006 og ikke skulle være omfattet af beregningen af renter. Kommissionen bemærkede i denne forbindelse, at denne bestemmelse indførte en fordeling af det finansielle ansvar mellem Unionen og den berørte medlemsstat med hensyn til fordringer, der ikke var blevet inddrevet inden for en frist på fire eller otte år efter datoen for den første administrative eller retlige konstatering af fordringen. Hvad angår

de af de nederlandske myndigheder fremsendte oplysninger blev fordringens uinddrivelige karakter imidlertid ifølge Kommissionen kun fastslået inden udløbet af denne tidsbegrænsning i to af de ni af de omhandlede individuelle tilfælde af svig. Kommissionen tilføjede endvidere, at i forbindelse med en undersøgelse gennemført i 2003 havde dens tjenestegrene fastslået, at inddrivelsen af de i sagen omhandlede fordringer fortsat pågik. Endelig anvendte Kommissionen i lyset af disse betragtninger, og for så vidt som renterne var underordnede i forhold til hovedfordringerne, bestemmelsen i artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 på renter i tilknytning til samtlige de i Centramelk-sagen omhandlede fordringer.

137 Det er i lyset af disse præciseringer, at det foreliggende anbringende behandles principalt.

138 For det første har Kongeriget Nederlandene hævdet, at Kommissionen ikke har udvist omhu, eftersom den med urette har undladt at vedtage en afgørelse vedrørende de i Centramelk-sagen omhandlede fordringer inden den 16. oktober 2006 eller i det mindste at begrunde sit afslag på at vedtage en sådan afgørelse inden nævnte dato.

139 Kongeriget Nederlandene har i stævningen nærmere bestemt anført, at det er med urette, at Kommissionen har undladt at »[træffe] en afgørelse inden den 16. oktober 2006 om de udstående fordringer, der allerede var omhandlet i [den særlige meddelelse af 10. juli 2003], hvormed saldoen tilskrives [...] Fællesskabet«. I replikken har det ligeledes foreholdt Kommissionen, at den ikke inden den 16. oktober 2006 har truffet afgørelse om »Centramelk-[sagen], på grundlag af hvilken de uinddrivelige fordringer i [otte] af de omhandlede [ni individuelle tilfælde af svig] afholdes af Fællesskabet«, og at den »allerede inden [...] den 16. oktober 2006 [...] kunne og burde have truffet afgørelse om, at de finansielle konsekvenser [skulle] afholdes af Fællesskabet for så vidt angår [disse otte individuelle tilfælde af svig] i henhold til artikel 8, stk. 2, i forordning nr. 729/70, sammenholdt med artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 595/91«. Kongeriget Nederlandene har endvidere tilføjet, at skrivelsen af 23. oktober 2006 ikke indeholder nogen form for begrundelse.

140 Det fremgår således af Kongeriget Nederlandenes skrivelser, som det i øvrigt bekræftede under retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten, hvilket fremgår af protokollatet af retsmødet, at selv om de argumenter, der er rejst til støtte for det tredje anbringende, formelt er fremsat med henblik på den delvise annullation af den anfægtede afgørelse, så vedrører de ikke desto mindre anvendelsen af artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 på de i Centramelk-sagen omhandlede fordringer.

141 Som anført i præmis 133 ovenfor, er det imidlertid ubestridt, at Kommissionen bl.a. med beslutning 2007/327 har underlagt de i Centramelk-sagen omhandlede fordringer bestemmelsen i artikel 32, stk. 5, i forordning 1290/2005.

142 I denne forbindelse bemærkes, at efter fast retspraksis bliver en beslutning, der ikke er anfægtet af adressaten inden for den i artikel 263 TEUF fastsatte frist, endelig i forhold til denne (jf. dom af 14.9.1999, Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl., C-310/97 P, Sml., EU:C:1999:407, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis). Denne praksis støttes navnlig på, at søgsmålsfristerne skal værne om retssikkerheden, således at det undgås, at EU-retsakter, der afføder retsvirkninger, kan anfægtes i ubegrænset tid, samt på retsplejehensyn og procesøkonomiske hensyn (dom Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl., EU:C:1999:407, præmis 61).

143 I den foreliggende sag er det imidlertid ubestridt, således som det fremgår af artikel 3 i beslutning 2007/327, at Kongeriget Nederlandene var adressat for denne beslutning og ikke har anlagt annullationssøgsmål til prøvelse af denne beslutning.

144 Det følger heraf, at beslutning 2007/327, henset til den i præmis 142 ovenfor nævnte retspraksis, er blevet endelig i forhold til Kongeriget Nederlandene.

145 Kongeriget Nederlandene, der med et eventuelt annullationssøgsmål til prøvelse af beslutning 2007/327 kunne have anfægtet anvendelsen af artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 på de i Centramelk-sagen omhandlede fordringer, har dermed afskåret sig fra enhver mulighed for senere at anfægte denne beslutning, når fristen for at anlægge søgsmål til prøvelse af denne beslutning først er udløbet (jf. analogt hermed dom af 5.7.2012, Grækenland mod Kommissionen, T-86/08, Sml., EU:T:2012:345, præmis 50).

146 Såfremt Kongeriget Nederlandene fik tilladelse til inden for rammerne af den foreliggende sag at fremføre argumenter vedrørende den manglende afgørelse med hensyn til de i Centramelk-sagen omhandlede fordringer inden den 16. oktober 2006, og dermed medtagelse af disse fordringer i beslutning 2007/327, selv om intet forhindrede Kongeriget Nederlandene i at anfægte denne beslutning ved hjælp af et annullationssøgsmål, ville det svare til, at give Kongeriget Nederlandene tilladelse til at tilsidesætte fristen for at anlægge sag til prøvelse af beslutning 2007/327 (jf. analogt hermed dom Grækenland mod Kommissionen, nævnt i præmis 145 ovenfor, EU:T:2012:345, præmis 53).

147 Argumenterne om, at Kommissionen burde have truffet afgørelse om de i Centramelk-sagen omhandlede fordringer inden den 16. oktober 2006, bør derfor afvises.

148 Denne konklusion ændres ikke af Kongeriget Nederlandenes argument om, at det ikke kan foreholdes dette, at det ikke har anlagt annullationssøgsmål mod beslutning 2007/327, da denne udelukkende vedrørte de i Centramelk-sagen omhandlede fordringers hovedstol og ikke renterne.

149 Det bemærkes i denne forbindelse, at det fremgår af fast retspraksis, at en streng overholdelse af EU-bestemmelserne vedrørende procesfrister er i overensstemmelse med hensynet til retssikkerheden og nødvendigheden af at undgå enhver forskelsbehandling eller vilkårlighed i retsplejen (dom Grækenland mod Kommissionen, nævnt i præmis 145 ovenfor, EU:T:2012:345, præmis 54; jf. ligeledes i denne retning kendelse af 16.11.2010, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert mod Kommissionen, C-73/10 P, Sml., EU:C:2010:684, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).

150 En tilslutning til Kongeriget Nederlandenes argumentation, hvorved denne medlemsstat på nuværende tidspunkt skulle få lov til at anfægte lovligheden af betragtningerne i beslutning 2007/327 alene med den begrundelse, at renterne af de i beslutning 2007/327 omhandlede fordringer med den anfægtede afgørelse er blevet underlagt artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 efterfølgende, ville svare til at give Kongeriget Nederlandene tilladelse til at omgå søgsmålsfristen og ville dermed være i strid med formålet med denne frist, således som det er gengivet i præmis 149 ovenfor.

151 Henset til det ovenstående bør Kongeriget Nederlandenes argumenter om, at Kommissionen ikke har udvist omhu, idet den med urette har undladt at vedtage en afgørelse om de i Centramelk-sagen omhandlede fordringer inden den 16. oktober 2006, afvises.

152 For det andet har Kongeriget Nederlandene foreholdt Kommissionen, at den ligeledes har udvist manglende omhu under den administrative procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse. Ifølge Kongeriget Nederlandene har Kommissionen »undladt at genoverveje sin holdning og blot henvist til tidligere holdninger, der i mellemtiden var blevet forældede, fordi der var fremkommet nye oplysninger«, og har ikke »taget forligsproceduren seriøst«.

153 Det skal i denne forbindelse bemærkes, således som det fremgår af sammendraget i præmis 136 ovenfor af den endelige holdning og Kommissionens sammenfattende rapport, at Kommissionen i det væsentlige har bekræftet sin holdning, hvorefter de i Centralmelk-sagen omhandlede fordringer i beslutning 2007/327 skulle underlægges bestemmelserne i artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 og i denne forbindelse afvist argumentet om, at det allerede i 2006 viste sig, at fordringerne ikke kunne inddrives i otte af de ni individuelle tilfælde af svig i denne sag. Endvidere fandt Kommissionen under disse omstændigheder, og for så vidt som renterne af de i denne sag omhandlede fordringer var

underordnet de pågældende fordringer, at den pågældende bestemmelse skulle finde anvendelse, og at Kongeriget Nederlandene skulle pålægges en finansiel korrektion på 50% for renterne af de pågældende fordringer.

154 Det følger heraf, at Kommissionen behørigt har undersøgt spørgsmålet om, hvorvidt nogle af de i Centramelk-sagen omhandlede fordringer kunne udelukkes fra beregningen af renter. Den har navnlig undersøgt og udtrykkeligt afvist påstanden om, at det allerede i 2006 viste sig, at fordringerne i otte af de ni i sagen omhandlede individuelle tilfælde af svig ikke kunne inddrives, samt forslaget om at udelukke renterne vedrørende disse otte individuelle tilfælde af svig fra den finansielle korrektion.

155 Det følger heraf, at Kommissionen har gjort sig bekendt med de af Kongeriget Nederlandene fremførte argumenter og de af forligsorganet rejste spørgsmål og har undersøgt dem omhyggeligt, selv om den ikke har fundet dem overbevisende. Under disse omstændigheder kan der ikke være tale om en tilsidesættelse af princippet om omhu (jf. i denne retning dom af 18.5.2000, Belgien mod Kommissionen, C-242/97, Sml., EU:C:2000:255, præmis 92 og 93).

156 Denne konklusion berøres ikke af Kongeriget Nederlandenes argument om, at Kommissionen har undladt at genoverveje sin holdning ved blot at henvise til tidligere holdninger, der i mellemtiden er blevet forældede, fordi der er fremkommet nye oplysninger.

157 Det forhold, at Kommissionen bl.a. har bekræftet sin tidligere holdning, som Kongeriget Nederlandene har anfægtet, hvorefter dens tjenestegrene i forbindelse med undersøgelsen i 2003 konkluderede, at inddrivelsen af de i Centramelk-sagen omhandlede fordringer endnu pågik, udgør således for det første ikke manglende omhu fra Kommissionens side i forbindelse med behandlingen af de af Kongeriget Nederlandene fremførte argumenter. Tværtimod er dette forhold blot et udtryk for uenighed mellem parterne om, hvorvidt de forhold, der blev taget i betragtning ved regnskabsafslutningen af de pågældende fordringer, var tilstrækkelige. Af samme årsager som de i præmis 155 ovenfor nævnte, kan dette forhold ikke være et udtryk for manglende omhu fra Kommissionens side.

158 Henset til de i præmis 142-146 ovenfor anførte betragtninger skal det tilføjes, at Kommissionens konstatering af, at inddrivelsen af de i Centramelk-sagen omhandlede fordringer fortsat pågik, bl.a. førte til, at disse fordringer skulle underlægges bestemmelsen i artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 og medtages i beslutning 2007/327 (jf. præmis 133 ovenfor), og at denne beslutning, de fastslåede konstateringer og Kommissionens betragtninger i denne henseende blev endelige over for Kongeriget Nederlandene, da det ikke anlagde annullationssøgsmål mod den pågældende beslutning. Det må dermed fastslås, at Kommissionen således med rimelighed og uden at udvise manglende omhu kunne basere sig på de forhold i forbindelse med proceduren, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

159 For det andet skal det bemærkes, at Kommissionen begrundede anvendelsen af artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 1290/2005 på renterne af de i Centramelk-sagen omhandlede fordringer med, at de nævnte renter skulle behandles på samme måde som disse fordringer, eftersom de var underordnet disse. Det skal bemærkes, at Kongeriget Nederlandene på ingen måde har anfægtet dette.

160 Under disse omstændigheder må Kongeriget Nederlandenes argumenter om, at Kommissionen ikke har udvist omhu, idet den har undladt at tage hensyn til de argumenter, som Kongeriget Nederlandene fremførte under proceduren vedrørende renter af de i Centramelk-sagen omhandlede fordringer, forkastes som ugrundede.

161 Henset til det ovenstående skal det tredje anbringende delvist afvises, delvist forkastes som ugrundet.

162 Henset til alle de ovenstående betragtninger og navnlig til konklusionen i præmis 129 ovenfor bør den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som Kommissionen har anvendt en finansiel korrektion på 4 703 231,78 EUR over for Kongeriget Nederlandene for ikke anmeldte renter af gamle fordringer.

**Sagens omkostninger**

163 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør den tilpligtes at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kongeriget Nederlandenes påstande herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling):

1) **Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/763/EU af 12. december 2013 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), annulleres, for så vidt som den har anvendt en finansiel korrektion på 4 703 231,78 EUR over for Kongeriget Nederlandene for ikke anmeldte renter af fordringer vedrørende for sent betalte tillægsafgifter, der ligger før den 1. april 1993, og vedrørende uberettiget udbetalte eksportrestitutioner, der ligger før den 1. april 1995.**

2) **Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler Kongeriget Nederlandenes omkostninger.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. november 2015.

Underskrifter